

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/33/2023
Identifikačné číslo spisu: 1420202342
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1420202342.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. F., nar. XX. L. XXXX, V., F. H. č. X, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Fratričom, Bratislava, Dúbravská cesta 2, proti žalovanej U. K. R., nar. XX. U. XXXX, M., M. H. č. XX, zastúpenej spoločnosťou In Medias Res, s.r.o., Trnava, Sladovnícka ul. č. 13, IČO: 36 863 351, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/27/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2022 sp. zn. 10Co/13/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) rozsudkom z 08. novembra 2021 č.k. 8C/27/2020-192 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k bytu č. XX na F. poschodí bytového domu súp. č. XXXX na ulici F. X v V, postaveného na parc. č. XXX vo výmere 156 m² (zastavaná plocha a nádvorie) a parc. č. XXX vo výmere 157 m² (zastavaná plocha a nádvorie) vrátane podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku vo veľkosti 3880/100000, všetky zapísané na LV č. XXXX evidovanom Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom pre obec V. - m. č. G., katastrálne územie G. a tieto nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu (výrok I. rozsudku), ktorému uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na náhradu jej spoluvlastníckeho podielu sumu 43.686,54 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II. rozsudku) a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.650 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok III. rozsudku). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, 2, 3, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo strán k bytu, nakoľko obe strany žiadali ich podielové spoluvlastníctvo vyporiadať. Všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti stanovil na podklade vyjadrenia spoločnosti ATRIOS real estate predloženej v konaní žalovanou v sume 190.000 eur. Medzi stranami nebolo sporným, že žalobca zo svojho výlučného vlastníctva, ešte pred uzavretím manželstva so žalovanou, vynaložil spolu 43.000 eur na kúpu predmetného bytu, keď na zvyšnú časť

kúpnej ceny bytu (110.500 eur) stranám sporu ako spoludlžníkom poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. úver na bývanie vo výške 70.000 eur, ktorý je zabezpečený záložným právom k bytu, z dôvodu ktorého pri výpočte podielu ustupujúceho spoluvlastníka zo sumy všeobecnej hodnoty bytu 190.000 eur odrátal výšku zostávajúceho úveru strán sporu, ktorú sa zaviazal splácať žalovaný (zrejme žalobca, pozn. odvolacieho súdu) ako budúci výlučný vlastník bytu, ktorá bola ku dňu vyhlásenia rozsudku vo výške 62.083,73 eura a zároveň započítal sumu 43.000 eur, ktorú v súvislosti s kúpou nehnuteľnosti vynaložil žalobca zo svojich výlučných finančných prostriedkov, ako aj plnenie žalovanej v súvislosti s poskytnutým úverom, a to v období pred uzatvorením manželstva a po rozvoze manželstva. K tvrdeniu žalovanej, že úver hradila zo svojich výlučných finančných prostriedkov, súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by počas trvania manželstva platila žalovaná hypotéku zo svojich výlučných prostriedkov nepatriacich do BSM, tieto prostriedky nezohľadňoval pri určení výšky vyrovnacieho podielu. Poukázal na to, že žalovaná preukázateľne zo svojich výlučných finančných prostriedkov zaplatila dve splátky hypotéky pred uzatvorením manželstva so žalobcom v období august 2017 až september 2017 a po rozvoze manželstva so žalobcom (rozvod nadobudol právoplatnosť dňa 31. decembra 2020, správne rozsudok o rozvoze manželstva nadobudol právoplatnosť, pozn. odvolacieho súdu) zaplatila 8 splátok v období od januára 2021 až do augusta 2021, t. j. zo svojich výlučných prostriedkov na nadobudnutie nehnuteľnosti zaplatila 10 splátok hypotéky po 245,68 eura, spolu 2.456,80 eura a nakoľko splátky hypotéky v súvislosti s nehnuteľnosťou platila žalovaná zo svojich výlučných finančných prostriedkov v plnej výške napriek tomu, že je podielovou spoluvlastníčkou v podiely 1, je potom žalobca ako druhý spoluvlastník povinný zaplatiť jej polovicu z takto vynaloženej sumy. Uviedol, že rovnako je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi, čo dal zo svojho (43.000 eur) na podiel žalovanej (1/2), z dôvodu ktorého zaviazal žalobcu ako spoluvlastníka, ktorému prikazuje byť do výlučného vlastníctva, zaplatiť žalovanej ako ustupujúcej spoluvlastníčke hodnotu jej podielu v sume 43.686,54 eura, ktorú vypočítal ako rozdiel všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti 190.000 eur a hodnoty zostatku úveru viažuceho sa k nehnuteľnosti 62.083,73 eura so zohľadnením sumy 43.000 eur (-) ako vkladu žalobcu z jeho výlučných prostriedkov a zohľadnením sumy 2.456,80 eur (+) ako 10 splátok hypotéky hradených žalovanou mimo trvania BSM z jej výlučných prostriedkov, keď výslednú sumu prepočítal na podiel žalobkyne predstavujúci 1, a preto má podiel žalovanej hodnotu 43.686,54 eura $(190.000 - 62.083,73 - 43.000 + 2.456,80) : 2 = 43.686,54$ eura.

1.1. Strany sporu žiadali vyporiadať podielové spoluvlastníctvo v tzv. širšom zmysle, keďže žiadali, aby bolo pri vyporiadaní prihliadnuté aj na to, čo jednotliví spoluvlastníci vložili zo svojho výlučného vlastníctva do zhodnotenia (rekonštrukcie) predmetného bytu. Uviedol, že nebolo sporné, že po nadobudnutí spoluvlastníctva k bytu, žalobca so žalovanou byt rekonštruovali (obaja s rekonštrukciou súhlasili), čím zvýšili jeho všeobecnú hodnotu, keď nesporným bolo aj to, že žalobca svoje výlučné prostriedky získané darom od rodičov v celkovej výške 16.500 eur použil na rekonštrukciu bytu, na ktorú preukázateľne prispela aj žalovaná sumou 1.200 eur s tým, že na rekonštrukciu bytu boli podľa tvrdení strán sporu použité tiež prostriedky poskytnuté žalovanej bankou prostredníctvom spotrebiteľského úveru vo výške 5.000 eur, avšak tento úver strany sporu predčasne splatili po uzavretí manželstva z prostriedkov získaných na svadbe patriacich do BSM, preto túto sumu pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nijak nezohľadňoval. K ďalším tvrdeniam strán sporu o investovaní svojich výlučných prostriedkov do kúpy, rekonštrukcie bytu, či do jeho zariadenia alebo užívania, pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej nezohľadňoval, nakoľko žalovaná svoje tvrdenia o zaplatení aj iných položiek v súvislosti s bytom z vlastných finančných prostriedkov nepreukázala. K tvrdeniu žalovanej, že jej brat poskytol dňa 22. augusta 2017 finančnú hotovosť v sume 5.000 eur na rekonštrukciu nehnuteľnosti, dňa 14. januára 2017 jej rodičia finančnú hotovosť v sume 11.720 eur (čestné prehlásenie dňa 24. augusta 2020) uviedol, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno, že by tieto finančné prostriedky boli použité v súvislosti s nadobudnutím a zhodnotením bytu, keďže tieto prostriedky boli rodičmi žalovanej darované viac ako pol roka pred samotnou kúpou bytu, pričom kúpna cena bola hradená (nebolo rozporované) z výlučných prostriedkov žalobcu a z hypotekárneho úveru poskytnutého stranám sporu bankou, keď žalovaná ani neuviedla, ako konkrétne mali byť tieto prostriedky použité s tým, že všeobecné tvrdenie, že všetky poskytnuté prostriedky, či už od rodičov alebo brata, boli použité v súvislosti s nadobudnutím alebo zhodnotením bytu, bez bližšej špecifikácie a bez preukázania, na čo konkrétne mali byť použité, nepostačuje na priznanie alebo započítanie takéhoto nároku žalovanej v rámci širšieho vyporiadania podielového spoluvlastníctva, najmä v situácii, keď ich

použitie v súvislosti s nadobudnutím, či zhodnotením bytu bolo žalobcom rozporované. Za nedôveryhodné označil aj ďalšie tvrdenie žalovanej podporené čestným prehlásením jej brata zo dňa 24. augusta 2020, podľa ktorého jej mal dňa 10. augusta 2017 poskytnúť 8.000 eur na kúpu a zariadenie bytu, keď kúpa bytu bola hradená z výlučných prostriedkov žalobcu a z hypotekárneho úveru poskytnutého žalobcovi a žalovanej bankou s tým, že prípadné prostriedky použité na zariadenie bytu (ako bolo tvrdené v čestnom prehlásení), nemajú vplyv na rozhodnutie v konaní, keďže zariadenie bytu je predmetom samostatného vlastníctva, prípadne spoluvlastníctva a nemá vplyv na hodnotu bytu, a preto nebral pri rozhodovaní do úvahy žiadne platby jednotlivých strán sporu týkajúce sa zariadenia bytu, keďže tieto nemajú vplyv na hodnotu nehnuteľnosti, ale sú samostatným predmetom vlastníctva, resp. spoluvlastníctva strán sporu. Uviedol, že tvrdené prostriedky na zariadenie bytu boli vynaložené stranami sporu za trvania manželstva a v prípade nepreukázania opaku patrili do BSM žalobcu a žalovanej bez ohľadu na to, z účtu ktorého z manželov boli jednotlivé položky platené s tým, že účel niektorých platieb žalobcu nebolo možné z predložených dokladov ani identifikovať (napr. názov príjemcu platby W. bez detailu transakcií), pričom tento nebol riadne špecifikovaný ani v obsahu žaloby, či v ďalších vyjadreniach žalobcu v konaní. K platbám z účtu žalovanej na kuchyňu, či vstavanú skriňu uviedol, že tieto boli vynaložené za trvania BSM, a nebolo preukázané, že by išlo o výlučné prostriedky žalovanej (uvedené nepreukazuje ani skutočnosť, že boli hradené z účtu žalovanej ako jedného z manželov), pričom žalovanou predložený doklad týkajúci sa úhrady poisťného na nehnuteľnosť tiež nemá vplyv na rozhodnutie, keďže ide o výdavok súvisiaci s užívaním nehnuteľnosti a nezvyšuje jej hodnotu, pričom išlo tiež o platbu vykonanú za trvania BSM žalobcu a žalovanej. K tvrdeniu žalobcu, že v byte vykonal práce v hodnote 5.000 eur uviedol, že ich nebral do úvahy, keďže ich žalovaná rozporovala a neboli nijako preukázané, z dôvodu ktorého zaviazal žalovanú na zaplatenie rozdielu preukázaných nákladov žalobcu vynaložených na rekonštrukciu zo svojich výlučných prostriedkov, a teda zhodnotenie nehnuteľnosti v sume 16.500 eur a nákladov preukázateľne vynaložených žalovanou na rekonštrukciu nehnuteľnosti v sume 1.200 eur z jej výlučných prostriedkov a výslednú sumu prepočítal na podiel žalobkyne predstavujúci 1, keďže strany sporu ako podieloví spoluvlastníci boli povinní tieto náklady uhrádzať spoločne (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 7.650 eur (16.500 - 1.200 : 2).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 26. mája 2022 sp. zn. 10Co/13/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Predmetom odvolacieho prieskumu bol rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.650 eur titulom rozdielu, ktorý vznikol medzi nákladmi vynaloženými žalobcom na rekonštrukciu nehnuteľnosti (výlučné prostriedky žalobcu v sume 16.500 eur) v podielovom spoluvlastníctve strán sporu a výlučných prostriedkov žalovanej, ktorých investíciu do rekonštrukcie bytu v konaní preukázala (1.200 eur). Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovanej, namietajúcej, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu, nakoľko akceptoval subjektívne tvrdenia žalobcu a listinné dôkazy, ktoré predložila (výpisy z jej účtu, prehľad jednotlivých transakcií z jej bežného i úverového účtu, ako aj čestné prehlásenia), a ktoré preukázali, že do spoločnej nehnuteľnosti so žalobcom investovala vlastné finančné prostriedky, spochybnil, odvolací súd vychádzal zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, z ktorej vyplýva nevyhnutnosť aktivity procesných strán v prípade uplatňovania alebo bránenia svojho práva. Z obsahu odôvodnenia rozsudku v jeho napadnutej časti vyplýva, že súd prvej inštancie zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru, že žalovaná ohľadom svojich tvrdení, že do spoločnej nehnuteľnosti investovala vlastné finančné prostriedky neuniesla v konaní dôkazné bremeno. Nebolo možné súhlasiť ani s tvrdením žalovanej, že súd prvej inštancie sa akceptáciou argumentácie žalobcu a spochybnením ňou predložených listinných dôkazov dopustil nezákonného postupu, ktorým žalovanej odňal možnosť pred súdom konať, resp. porušil zásadu rovnosti zbraní v otázke dokazovania v civilnom sporovom konaní. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie v konaní nariadil štyri pojednávania (dňa 01. decembra 2020, ktoré bolo odročené z dôvodu novej mimosúdnej dohody medzi stranami sporu, dňa 03. marca 2021, ktoré bolo odročené z dôvodu núdzového stavu, dňa 11. mája 2021, ktoré bolo zrušené z dôvodu PN zákonného sudcu, dňa 07. septembra 2021, ktoré bolo odročené z dôvodu novej mimosúdnej dohody a 07. októbra 2021, na ktorom bol vypočutý žalobca a jeho

právny zástupca a právny zástupca žalovanej, ktorá sa na pojednávanie nedostavila), pričom na tomto pojednávaní sa obe strany sporu vyjadrili, že nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 07. októbra 2021 zároveň vyplýva, že sa žalobca k úveru vo výške 5.000 eur, ktorý bol žalovanej poskytnutý prvýkrát v priebehu konania vyjadril tak, že jeho účelom bol nákup hnutelných vecí do nehnuteľnosti, pričom bol splatený v krátkom čase zo svadobných darov, ktoré so žalovanou dostali s tým, že právny zástupca žalovanej dané skutkové tvrdenie nerozporoval, a nakoľko sa dokazovanie vykonáva len ohľadom sporných skutkových tvrdení, príp. ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti zhodných (nesporných) tvrdení sporových strán, postupoval súd prvej inštancie absolútne procesne správne, keď uvedenú sumu pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nezohľadnil.

2.2. K odvolacím námietkam žalovanej o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uviedol, že okolnosti namietané žalovanou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. Odvolací súd tiež považoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením vecí, a nakoľko žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakovala svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie, a keďže odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje odpovede na všetky argumenty uvádzané žalovanou v odvolaní a odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku v jeho napadnutej časti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku (výrok III.) ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu, napádajúc ho v celom jeho rozsahu, podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojitosti s napadnutou časťou rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľka oprela o tvrdenie, že postup odvolacieho súdu bol prekvapivý, keď nepostupoval podľa § 385 CSP a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Bolo povinnosťou odvolacieho súdu umožniť stranám vyjadriť sa, ako aj doplniť dokazovanie. Dovolateľka spochybnila, či bolo zo strany odvolacieho súdu realizované upovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku.

3.2. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP žalovaná poukázala na preukázateľne arbitrárne posúdenie dôkaznej situácie v otázke sporného posúdenia otázky vynaložených nákladov žalobcu v kontexte preukázateľne vynaložených nákladov zo strany žalovanej, konkrétne ich legitímnej výšky, ktorá sa v neposlednom rade v dôsledku nesprávneho posúdenia zo strany súdu premietla i do výšky spornej povinnosti uloženej žalovanej vo výroku III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, rozhodnutie v tejto časti považuje za prekvapivé, bez opory vo vykonanom dokazovaní, ako aj nepreskúmateľné. Súd v tejto časti jednoznačne nesprávne vyhodnotil ustálený skutkový stav vo veci, dospeli k nesprávnym záverom a v konečnom dôsledku túto otázku nesprávne právne posúdili. Za daného skutkového a právneho stavu je potom zrejším i postup súdu v rozpore s ust. § 220 ods. 3 CSP, keď sa v tomto konaní ako súd prvej inštancie, tak i odvolací odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia takýto svoj postoj (odklon) žiadnym spôsobom nezdôvodnili a nepodložili. Žalovaná namieta, že body 10, 11, 12, 14, 15 a v podstate i body 18 až 21 napadnutého rozhodnutia sú len všeobecnými frázami a notoriétami bez konkrétneho vysporiadania sa s individuálne prejednávanou vecou a bez hmatateľnej snahy o skutočné preskúmanie množstva vecne podložených odvolacích dôvodov a súvisiacej právnej argumentácie žalovaného v podanom odvolaní. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí už v bode 9 zavádzajúco interpretuje, čo bolo vlastne predmetom odvolacieho prieskumu, pričom uvádza, že povinnosť žalovanej zaplatiť žalovanému spornú sumu 7.650 eur mala vzniknúť na základe rozdielu medzi nákladmi vynaloženými žalobcom na spoločnú nehnuteľnosť v sume 16.500 eur a nákladmi, resp. výlučnými prostriedkami žalovanej, ktorých výšku investície do spoločnej nehnuteľnosti mala preukázať „len“ v sume 1.200 eur. Nepresvedčivo v kontexte

uvedeného vyznieva zo strany súdu nelogické nezohľadnenie sumy 5.000 eur z titulu úveru poskytnutého bankou výlučne žalovanej, pričom sa jednalo výslovne o jej výlučné finančné prostriedky, ktoré podľa zhodného vyjadrenia účastníkov konania na pojednávaní boli vynaložené na rekonštrukciu spoločného bytu. Na tejto skutočnosti nič nemení ani neurčitý dohad žalobcu v tom smere, že podľa jeho spomienok mal byť tento úver vraj splatený z prostriedkov získaných na svadbe. Táto skutočnosť je a zostala v spornej rovine, keď žalovaná túto verziu žalobcu nepotvrdila. Žalovaná považuje za zmätočné a nepochopiteľné vyjadrenie odvolacieho súdu v bode 17 napadnutého rozhodnutia, v ktorom uvádza, že z obsahu zápisnice zo dňa 07. októbra 2021 vyplýva, že žalobca sa k úveru v sume 5.000 eur vyjadril tak, že tieto finančné prostriedky boli investované do spoločnej nehnuteľnosti, pričom boli splatené v krátkom čase zo svadobných darov, pričom vraj právny zástupca žalovanej dané skutkové tvrdenie nerozporoval. V prvom rade treba z procesného hľadiska zdôrazniť, že do dnešného dňa nebola žalovanej, ani jej právnomu zástupcovi doručená spomínaná zápisnica o pojednávaní zo dňa 07. októbra 2021, nenachádza sa dokonca ani v elektronickom spise vedenom príslušným súdom. Za druhé sa žalovaná pýta, kde v tejto zápisnici sa nachádza spomínané konštatovanie o údajnom „prvýkrát v priebehu konania sa žalobca vyjadril o splatení tohto úveru“ a rovnako tak údajné „právny zástupca žalovanej dané tvrdenie nerozporoval“. Pravdou totiž je, že k tejto skutočnosti sa účastníci konania vyjadrovali nie na pojednávaní dňa 07. októbra 2021 (pozn. na ktorom nebola žalovaná osobne prítomná), ale ešte na predchádzajúcom pojednávaní dňa 07. septembra 2021, kedy sa k tomuto „prvýkrát“ tvrdeniu žalobcu vyjadrila samotná žalovaná v tom zmysle, že túto skutočnosť mimo protokolácie súdu nepotvrdila (viď zvukový záznam z pojednávania dňa 07. septembra 2021), nesúhlasila s týmto tvrdením, čím ho legitímne rozporovala a pre účely tohto konania tak bolo z jej strany popreté. Nie je potom zrejším, ako súd prvej inštancie a neskôr i odvolací súd dospeli k tomu neudržateľnému záveru, že sa má v danej otázke jednať o nesporné skutkové tvrdenie, o ktorom sa nevykonáva dokazovanie.

3.3. V priebehu tohto konania bolo navyiac legitímne vyvrátené účelové tvrdenie žalobcu v tom smere, že žalovaná na nadobudnutie a neskôr i rekonštrukciu a zariadenie predmetných nehnuteľností nepoužila žiadne vlastné finančné prostriedky. O opaku tohto tvrdenia svedčia ako predložené výpisy z účtu žalovanej, tak prehľad jednotlivých transakcií z jej bežného i úverového účtu, v neposlednom rade i smerodajné čestné prehlásenia, z ktorých listín vyplývajú žalovanou tvrdené skutočnosti. Je nemysliteľné a nereálne, aby sa z týchto vyššie konkrétne špecifikovaných finančných prostriedkov patriacich žalovanej neuhradila ani len časť či už na nadobudnutie predmetného bytu, následne i na preukázanú rekonštrukciu tohto bytu, ktorá zásadným spôsobom zvýšila jeho aktuálnu všeobecnú (trhový) hodnotu. Súd nepresvedčivo vo svojej úvahe uzavrel dokazovanie v tejto veci, keďže existujú a žalovaným boli v priebehu pojednávania preukázané i ďalšie skutočnosti, ktoré sú prípustné ako prostriedok procesnej obrany s ohľadom na postup súdu spočívajúci v odňatí možnosti konať pred súdom. V tejto spojitosti žalovaná zdôrazňuje najmä tú skutočnosť, že splátky hypotekárneho úveru týkajúce sa predmetného bytu mimo manželstva (ktoré uhrádza dlhodobo a kontinuálne žalovaná zo svojich výlučných finančných prostriedkov, pričom v dotknutom byte dlhodobo nežije ani ho inak neužíva) súd počítal, resp. započítal iba do mesiaca august 2021, pričom však žalovaná úver naďalej preukázateľne splácala (o čom predložila i dňa 07. októbra 2021 na pojednávaní ďalšie doplňujúce listinné doklady), takže súd opätovne opomenul do výpočtu sumáru týchto splátok pripočítať všetky ďalšie kalendárne mesiace (a to minimálne za mesiace 9/2021, 10/2021, 11/2021, 12/2021, v podstate až doposiaľ), t. j. až kým nedôjde k reálnemu prevzatiu tohto úveru výlučne zo strany žalobcu v tomto konaní. Odvolací súd rovnako nezrozumiteľne a nepresvedčivo konštatuje v bode 13 napadnutého rozhodnutia, že súd prvej inštancie zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, z akého dôvodu dospel k záveru, že žalovaná ohľadom svojich tvrdení nemala uniesť dôkazné bremeno v otázke investícií vlastných finančných prostriedkov do spoločnej nehnuteľnosti. Z vykonaného dokazovania v tomto konaní je zrejším, že žalovaná predložila súdu všetky dostupné listinné dôkazy svedčiace pre pravdivosť jej tvrdení v rámci jej procesnej obrany. Zostáva potom otázkou, na základe čoho ako súd prvej inštancie, tak i odvolací súd tieto dôkazy doslova odignorovali a nekriticky sa stotožnili s vágnymi tvrdeniami žalobcu bez akéhokoľvek ďalšieho prieskumu týchto tvrdení zo strany súdu. Prekvapujúcim potom v tejto súvislosti zostáva, že odvolací súd dospel k týmto záverom bez jediného priameho dôkazu, či doplnenia potrebného dokazovania k tejto otázke v tomto konaní, čo zakladá zrejmu nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť týchto tvrdení odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti tak možno považovať za

rozhodnutie, ktoré trpí viacerými skutkovými i právnymi vadami, bolo vydané ako prekvapivé v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou, keď odvolací súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza objektívne z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V tomto prípade je zrejším, že rozhodnutie odvolacieho súdu objektívne prekračuje limity práva na spravodlivý proces, konkrétne s poukazom na ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP, kedy v ňom absentuje zákonom predpísaný a predpokladaný postup súdu v zmysle citovaného ustanovenia.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Dovolanie žalovanej vníma žalobca ako neopodstatnené, neurčité a nespôsobilé docieľenia zmeny vydaného rozhodnutia. Žalobca má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je logické a riadne odôvodnené po skutkovej aj právnej stránke. Odvolací súd postupoval správne, keď nenariadil pojednávanie, pretože nebol naplnený zákonný dôvod spočívajúci v potrebe zopakovania alebo doplnenia dokazovania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP. Žalovaná vo svojom dovolaní uvádza ako dovolacie dôvody aj ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a), c) CSP v spojitosti v ust. § 432 ods. 1 CSP, ktorých aplikáciu na daný skutkový a právny stav nijako logicky neodôvodňuje. Žalovaná vo svojom dovolaní neustále namieta posúdenie skutkového stavu odvolacím súdom. Podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Žalobca počas konania presne špecifikoval, aké investície vykonal zo svojich výlučných finančných prostriedkov (získaných darom od rodičov) a v čom tieto investície spočívali (rekonštrukcie). Žalovaná žiadnu obdobnú konkretizáciu nevykonala. Osobitne je však potrebné poukázať, že žalovaná žalobcom vykonané investície nijako nespochybnila, a neurobila tak ani v odvolaní ani v dovolaní. Žalobca má za to, že odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí riadne zhodnotili skutkový a právny stav, vykonané dôkazy, logicky opísali myšlienkové postupy pri ich hodnotení, pričom jednoznačne a jasne vyjadrili záver z nich plynúci.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorým dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

13. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

14. Dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd v tejto súvislosti už konštantne uvádza, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou

navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia tiež nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

16.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Dovolací súd posudzoval dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), v snahe autenticky mu porozumieť, preto hoci dovolateľka v dovolaní špecifikovala svoju argumentáciu osobitne k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP a osobitne k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, ťažisko jej argumentácie vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP obsahovo napĺňalo znaky argumentácie k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces (okrem rozsiahlej polemiky so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlasu s ich skutkovými zisteniami) videla v tom, že odvolací súd nepostupoval podľa § 385 CSP a rozhodol bez nariadenia pojednávania, zároveň spochybnila, či bolo zo strany odvolacieho súdu realizované upovedomenie o verejnom vyhlásení rozsudku, taktiež namietala arbitrárne posúdenie dôkaznej situácie v otázke sporného posúdenia otázky vynaložených nákladov žalobcu v kontexte preukázateľne vynaložených nákladov zo strany žalovanej, ako aj nedostatočnosť a arbitrárnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa dostatočne nevysporiadal s jej odvolacou argumentáciou.

18. K prvej dovolacej námietke o nenariadení pojednávania odvolacím súdom dovolací súd uvádza nasledovné. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 CSP). Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 CSP).

19. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že ak odvolací súd v rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie dôjde k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie zopakuje. Uvedená povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. O nové hodnotenie dôkazov ide tam, kde má odvolací súd iný názor na spoľahlivosť dôkazného prostriedku. Zároveň, ak chce odvolací súd vstúpiť do procesu modifikácie skutkového stavu, na ktorom je rozhodnutie súdu prvej

inštalácie založené, obligatórne musí byť nariadené odvolacie pojednávanie (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár.* Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1279, 1287).

20. Z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP zároveň a contrario vyplýva, že odvolací súd, ak nepovažuje za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nemusí pojednávanie nariadovať. Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je vecou posúdenia odvolacieho súdu a nie strán sporu. Odvolací súd v prejednávanej spore ustálil, že súd prvej inštalácie správne ustálil skutkový stav preukazujúci relevantné okolnosti, a preto vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštalácie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania. K zmene skutkového stavu by došlo v tom prípade, ak by odvolací súd vychádzal z iných skutkových okolností ako súd prvej inštalácie, čo však nebol tento prípad. Keďže v danom prípade sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštalácie, nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem (existencia dôležitého verejného záujmu je dôvodom na nariadenie pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nešlo), rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý bol v súlade so zákonom (§ 385 ods. 1 CSP).

21. Pokiaľ sa dovolateľka domnievala, že v danom spore mal odvolací súd nariadiť pojednávanie, dovolací súd uvádza, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa neprieči zákonu (§ 385 ods. 1 CSP), nemohlo dôjsť k porušeniu práva dovolateľky na spravodlivý proces (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 362/09). Zároveň dovolateľka nedôvodne spochybňuje postup odvolacieho súdu pri oznámení verejného vyhlásenia rozsudku. Z obsahu spisu je jednoznačne zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP, podľa ktorého vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. V spise sa nachádza potvrdenie o oznámení termínu verejného vyhlásenia rozsudku (č.l. 233).

22. K ďalšej dovolacej argumentácii dovolateľky najvyšší súd v prvom rade uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10, 9Cdo/248/2021) alebo prekvapivosťou rozhodnutia, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

23. V súvislosti s uplatnenou námietkou dovolateľky o pochybení súdu prvej inštalácie v procese dokazovania je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

24. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového

postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritorne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 OSP (viď R 42/1993), resp. § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

24.1. Súdna prax je jednotná v názore, že ak aj súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky procesnou stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f) CSP (porovnaj R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000).

25. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru odvolacieho súdu súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

26. Podstata dovolacej argumentácie dovolateľky spočívala v rozsiahlej polemike so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlas s ich skutkovými zisteniami, namietajúc, že odvolací súd mal súdom prvej inštancie zistený skutkový stav prehodnotiť. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

26.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

27. V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP), správne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom. Doposiaľ vykonané dokazovanie aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom, viazaným skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP). Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

28. Dovolací súd považuje za nezrozumiteľnú námietku dovolateľky, podľa ktorej odvolací súd v napadnutom rozhodnutí v bode 9 zavádzajúco interpretoval, čo bolo predmetom odvolacieho prieskumu, keď uviedol, že povinnosť žalovanej zaplatiť žalovanému spornú sumu 7.650 eur mala vzniknúť na základe rozdielu medzi nákladmi vynaloženými žalobcom na spoločnú nehnuteľnosť v sume 16.500 eur a nákladmi, resp. výlučnými prostriedkami žalovanej, ktorých výšku investície do spoločnej nehnuteľnosti mala preukázať v sume 1.200 eur. Z rozsudku súdu prvej inštancie je jednoznačne zrejmé, že rozhodol 4 samostatnými výrokmi - vo výroku I. rozhodol o zrušení podielového spoluvlastníctva predmetných nehnuteľností a ich prikázani do výlučného vlastníctva žalobcu, vo výroku II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť na úhradu jej spoluvlastníckeho podielu sumu 43.686,54 eura, vo výroku III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.650 eur a vo výroku IV. rozhodol o náhrade trov konania. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná, v ktorom jednoznačne vymedzila rozsah odvolacieho prieskumu tým, že odvolanie podala výslovne proti výroku III. rozsudku, ktorým súd rozhodol o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v tzv. širšom zmysle, t.j. zohľadniac, čo jednotliví spoluvlastníci vložili zo svojho výlučného vlastníctva do zhodnotenia (rekonštrukcie) predmetného bytu. Z výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj z jeho odôvodnenia (bod 10.) je jednoznačne zrejmé, že súd jasne rozlíšil a vyhodnocoval sumu, ktorú je povinný žalobca zaplatiť žalovanej ako náhradu hodnoty jej spoluvlastníckeho podielu, vychádzajúc z hodnoty nehnuteľností, veľkosti podielov a toho, akou sumou spoluvlastníci prispeli na nadobudnutie nehnuteľností. Výrokom III. súd rozhodoval o zohľadnení toho, ako a kým, z akých prostriedkov, boli nehnuteľnosti zhodnotené (rekonštrukciou bytu), čomu zodpovedajú body 11. - 16. odôvodnenia. Z obsahu zápisnice posledného pojednávania pred súdom prvej inštancie zo dňa 07. októbra 2021 je jednoznačné, že obe sporové strany súhlasili s určením hodnoty vyporiadavacieho podielu vo výške 42.000 eur, nevzniesli žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Následne žalovaná podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie výslovne len proti výroku III., preto je logické, že odvolací súd sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal len námietkami týkajúcimi sa toho, ako a kým, z akých prostriedkov, boli nehnuteľnosti zhodnotené (rekonštrukciou bytu).

29. Podľa dovolacieho súdu dovolateľka nedôvodne namieta nezohľadnenie sumy 5.000 eur z titulu úveru poskytnutého bankou výlučne žalovanej, keď odvolací súd v bode 17 napadnutého rozhodnutia uviedol, že z obsahu zápisnice zo dňa 07. októbra 2021 vyplýva, že žalobca sa k úveru v sume 5.000 eur vyjadril tak, že tieto finančné prostriedky boli investované do spoločnej nehnuteľnosti, pričom boli splatené v krátkom čase zo svadobných darov, pričom právny zástupca žalovanej dané skutkové tvrdenie nerozporoval. Uvedené konštatovanie odvolacieho súdu jasne vyplýva z obsahu predmetnej zápisnice, keď na žalobcovo vyjadrenie k predmetnému úveru prítomný právny zástupca žalovanej nijako ďalej nereagoval, z čoho vyplýva záver, že ho nerozporoval. Zároveň je opätovne dôležité podotknúť, že strany sporu nepredniesli žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, právny zástupca žalovanej ani v záverečnej reči nevzniesol žiadne konkrétne námietky či návrhy na zohľadnenie investícií do rekonštrukcie, preto závery súdov nižších inštancií nemožno z tohto hľadiska považovať ani za prekvapivé, ani za arbitrárne, ani za nedostatočne či nelogicky odôvodnené. Za úplne irelevantnú považuje dovolací súd námietku dovolateľky, že jej nebola doručená spomínaná zápisnica o pojednávaní zo dňa 07. októbra 2021, žalovaná, resp. jej právny zástupca mali možnosť nahliadnuť do súdneho spisu, rovnako mali možnosť požiadať o zápisnicu z pojednávania.

30. Dovolateľka ďalej namietala, že v priebehu konania bolo podľa nej legitímne vyvrátené účelové tvrdenie žalobcu v tom smere, že žalovaná na nadobudnutie a neskôr i rekonštrukciu a zariadenie predmetných nehnuteľností nepoužila žiadne vlastné finančné prostriedky, keď o opaku tohto tvrdenia mali svedčiť predložené výpisy z účtu žalovanej, prehľad jednotlivých transakcií z jej bežného i úverového účtu, v neposlednom rade i smerodajné čestné prehlásenia, z ktorých listín vyplývali žalovanou tvrdené skutočnosti. Ani túto dovolaciu námietku nepovažuje dovolací súd za dôvodnú. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je jednoznačne zrejmé, že vo veci vykonal náležité dokazovanie (por. bod 6. odôvodnenia - sumarizácia listinných dôkazov), dostatočne jasne a presvedčivo výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a vyvodil logické závery podrobne špecifikované v bodoch 13. - 15. odôvodnenia, z ktorých

jasne vyplýva, ako súd dospel k záveru premietnutému do výroku III., pričom sa vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. V bode 15. odôvodnenia súd podrobne odôvodnil, z akých dôvodov nezohľadnil ďalšie tvrdenia sporových strán o investovaní výlučných prostriedkov do rekonštrukcie predmetného bytu, dovolateľka tak dostala konkrétnu odpoveď na jej námietky, keď súd odôvodnil svoj záver, prečo nezohľadnil žalovanou preukazované finančné plnenia zo strany jej brata či rodičov. Je v rozpore so skutočnosťou, keď dovolateľka tvrdí, že súd nezohľadnil žiadne jej argumenty a naopak nekriticky zohľadnil všetky argumenty žalobcu. Dovolací súd znova pripomína, že na podstatnej otázke hodnoty vyporiadavacieho podielu sa sporové strany dohodli, obe sporové strany súhlasili so sumou 42.000 eur, súd dokonca žalovanej priznal ešte vyššiu sumu 43.686,54 eura, žalovaná v tejto časti ani odvolanie nepodala. V otázke zohľadnenia investovania výlučných prostriedkov do rekonštrukcie predmetného bytu súd nepostupoval jednostranne a nekriticky, ako to tvrdí dovolateľka, súd považoval za nepreukázané nielen investície tvrdené žalovanou, ale aj investície tvrdené žalobcom (napr. platby týkajúce sa zariadenia bytu, práce na byte v hodnote 5.000 eur).

31. Vo vzťahu k námietke dovolateľky, že súd nezohľadnil všetky ňou uhradené splátky hypotekárneho úveru týkajúce sa predmetného bytu (a to minimálne za mesiace 9/2021, 10/2021, 11/2021, 12/2021), dovolací súd znova podotýka, že zohľadnenie týchto splátok sa týka otázky hodnoty vyporiadavacieho podielu, výroku II. predmetného rozsudku, voči ktorému žalovaná odvolanie nepodala, preto táto námietka nemôže byť ani predmetom dovolacieho prieskumu.

32. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

33. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené či zjavne arbitrarne (svojvoľné). Potrebné je zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Pritom platí, že súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

33.1. Čiastočne možno súhlasiť s námietkou dovolateľky, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je značne všeobecné, nereagujúce na jej konkrétne námietky, aj dovolací súd vníma odôvodnenie preskúmaného rozsudku na hrane akceptovateľnosti (prevažná časť odôvodnenia sa venuje všeobecným záverom), za podstatné však považoval vyššie spomenutú spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom, vytvárajúc ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Z tohto hľadiska

preto dovolací súd konštatuje, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v spojitosti s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu dostala dovolateľka dostatočnú odpoveď na všetky jej námietky, z obsahu jej odvolania nevyplývajú žiadne také námietky, s ktorými sa nebol býval vysporiadal už súd prvej inštancie.

33.2. Dovolací súd preto uzatvára, že odôvodnenie rozsudkov súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu v posudzovanom spore zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Ich argumentácia je koherentná a rozhodnutia konzistentné, logické a presvedčivé, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe súdy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

34. Skutočnosť, že dovolateľka sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

35. K námietke dovolateľky o nesprávnom právnom posúdení veci dovolací súd uvádza, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmatečnosti vady v zmysle § 420 písm. f) CSP sa nemal možnosť zaoberať správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom, pretože prípadné nesprávne právne posúdenie veci vadu zmatečnosti v zmysle predmetného ustanovenia nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovanej v tejto časti procesne neprípustné.

37. Dovolateľka v dovolaní namietala aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, uplatniac dovolacie dôvody v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

38. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

39. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

40. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

41. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že má ísť o otázku riešenú odvolacím súdom a to buď o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), alebo o procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

42. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382). Pokiaľ v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

43. Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že dovolateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), výslovne odkázala na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, z ktorého vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania, následne však uviedla predovšetkým všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, nevymedzila žiadnu konkrétnu právnu otázku. Dovolací súd uvádza, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 51/2020, III. ÚS 387/2021) v prípade posudzovania prípustnosti dovolania je dovolací súd viazaný vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ vyjadril predovšetkým svoj nesúhlas s právnym posúdením odvolacieho súdu, zopakujúc pritom svoju odvolaciu argumentáciu. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadu (sporu), však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (m. m. 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017, 9Cdo/216/2021, 9Cdo/198/2022).

44. Z dôvodov vyššie uvedených dospel najvyšší súd k záveru, že je nevyhnutné aj v tejto časti odmietnuť podané dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

45. Najvyšší súd na základe uvedeného, dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol v zmysle § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

46. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

47. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.